

Phẩm 20: THƯỜNG BẤT KHINH BỒ-TÁT

Bấy giờ Phật bảo Đắc Đại Thế Bồ-tát Ma-ha-tát:

–Nay ông nên biết, nếu có Tỳ-kheo, Tỳ-kheo-ni, Ưu-bà-tắc, Ưu-bà-di nào thọ trì kinh Pháp Hoa này thì mắt, tai, mũi, lưỡi, thân, ý đều được các công đức thanh tịnh, còn như có người nói lời thô ác mắng nhiếc chê bai thì mắc tội báo lớn như trước đã nói.

Đắc Đại Thế! Về thuở xa xưa quá vô lượng, vô biên, vô số kiếp chẳng thể nghĩ bàn có Phật hiệu Oai Âm Vương Như Lai, Ứng Cúng, Chánh Biến Tri, Minh Hạnh Túc, Thiện Thệ, Thế Gian Giải, Vô Thượng Sĩ, Điều Ngự Trượng Phu, Thiên Nhân Sư, Phật Thế Tôn.

Kiếp tên là Ly suy, nước tên là Đại thành. Phật Oai Âm Vương thời ấy vì các Trời, Người, A-tu-la mà nói pháp. Vì người cầu Thanh văn thì nói pháp Tứ đế độ thoát sinh, già, bệnh, chết, được cứu cánh Niết-bàn. Vì người cầu Bích-chi-phật thì nói pháp mười hai nhân duyên. Vì các Bồ-tát nhân Vô thượng Chánh đẳng Chánh giác thì nói sáu pháp Ba-la-mật đạt trí tuệ rốt ráo của Phật.

Đắc Đại Thế! Phật Oai Âm Vương đó sống lâu bốn mươi ức na-do-tha hằng hà sa kiếp. Chánh pháp tồn tại ở đời kiếp số như vi trần trong một cõi Diêm-phù-đề. Tượng pháp tồn tại ở đời kiếp số như vi trần trong bốn châu thiên hạ. Phật đó làm lợi ích chúng sinh, sau mới diệt độ. Sau khi chánh pháp và tượng pháp đã diệt, ở cõi nước đó lại có Phật ra đời, cũng hiệu là Oai Âm Vương, Như Lai, Ứng Cúng, Chánh Biến Tri, Minh Hạnh Túc, Thiện Thệ, Thế Gian Giải, Vô Thượng Sĩ, Điều Ngự Trượng Phu, Thiên Nhân Sư, Phật Thế Tôn. Cứ tuần tự như vậy có hai vạn ức Đức Phật ra đời đều đồng một danh hiệu.

Khi Đức Oai Âm Vương Như Lai đầu tiên diệt độ, rồi sau khi chánh pháp diệt, đến đời tượng pháp những Tỳ-kheo tăng thượng mạn có thể lực lớn.

Bấy giờ có Bồ-tát Tỳ-kheo tên là Thường Bất Khinh. Đắc Đại Thế, vì sao có tên là Thường Bất Khinh? Vì vị Tỳ-kheo này khi gặp bất cứ ai hoặc Tỳ-kheo, Tỳ-kheo-ni, Ưu-bà-tắc, Ưu-bà-di đều lễ bái khen ngợi mà nói: “Tôi kính trọng quý ngài lắm không dám khinh mạn. Vì sao vậy? Vì quý ngài đều tu hành đạo Bồ-tát và sẽ thành Phật.” Vị Tỳ-kheo này không chịu chuyên đọc tụng kinh điển chỉ đi lễ bái mà thôi. Cứ xa trông thấy có bốn chúng thì cố đến nơi lễ bái khen ngợi mà nói: “Tôi không dám khinh quý ngài. Quý ngài đều sẽ thành Phật.”

Trong bốn chúng có người tâm không thanh tịnh nổi giận buông lời ác mắng rằng:

–Tỳ-kheo không trí tuệ này từ đâu đến lại nói ta không khinh ngài rồi thọ ký cho chúng ta thành Phật? Chúng ta không cần lời thọ ký lếu láo như vậy!

Qua nhiều năm như vậy, thường bị mắng nhiếc cũng không giận, cứ nói: “Ngài sẽ thành Phật”. Khi nói những lời đó, người nghe kẻ thì dùng cây gậy, kẻ dùng gạch đá đánh ném xua đuổi. Vị Bồ-tát chạy tránh ra xa, nhưng vẫn lớn tiếng xưng: “Tôi không dám khinh quý ngài. Quý ngài đều sẽ thành Phật.” Bởi hay nói câu đó nên các Tỳ-kheo, Tỳ-kheo-ni, Ưu-bà-tắc, Ưu-bà-di thuộc loại tăng thượng mạn gọi vị đó là Thường Bất Khinh.

Khi vị Tỳ-kheo đó khi sắp chết thì được nghe từ giữa hư không đủ hai mươi ngàn vạn ức bài kệ kinh Pháp Hoa của Phật Oai Âm Vương đã nói thuở trước, nghe xong thọ trì liền được nhãn căn thanh tịnh, nhĩ, tỷ, thiệt thân và ý căn cũng được thanh tịnh như trên. Được sáu căn thanh tịnh rồi lại sống thêm hai trăm vạn ức na-do-tha tuổi, rộng

khấp vì người nói kinh Pháp Hoa đó.

Lúc đó các Tỳ-kheo, Tỳ-kheo-ni, Ưu-bà-tắc, Ưu-bà-di thuộc loại tăng thượng mạn đã khinh tiện vị đó và gọi tên là Bất Khinh nay thấy vị đó được sức thần thông lớn, sức thiền định vô lậu lớn, nghe vị đó nói pháp đều tin theo.

Vị Bồ-tát đó lại giáo hóa ngàn vạn ức chúng khiến trụ vào Vô thượng Chánh đẳng Chánh giác. Sau khi mạng chung được gặp hai ngàn ức Phật đều cùng hiệu Nhật Nguyệt Đăng Minh nói kinh Pháp Hoa này trong pháp hội đó. Do nhân duyên đó lại gặp hai ngàn Đức Phật đều cùng một hiệu là Vân Tụ Tại Đăng Vương và ở trong pháp hội của các Đức Phật đó mà thọ trì, đọc tụng, vì hàng bốn chúng nói kinh điển này cho nên được mắt, tai, mũi, lưỡi, thân và ý các căn thường thanh tịnh, trong bốn chúng thuyết pháp không sợ hãi.

Đắc Đại Thế! Vị Thường Bất Khinh Bồ-tát Ma-ha-tát đó cúng dường bao nhiêu Đức Phật như vậy, cung kính, tôn trọng, ngợi khen và trồng các căn lành. Về sau lại gặp ngàn vạn ức Phật, cũng ở trong pháp hội các Đức Phật đó nói kinh điển này, công đức thành tựu sẽ được thành Phật.

Đắc Đại Thế! Ý ông nghĩ sao? Bồ-tát Thường Bất Khinh thưở đó đâu phải người nào lạ, chính là thân ta. Nếu đời trước ta không thọ trì đọc tụng kinh này, không vì người khác giảng nói kinh đó thì đâu có thể mau thành Vô thượng Chánh đẳng Chánh giác. Vì ta đã ở nơi chư Phật thưở trước thọ trì đọc tụng kinh này, vì người khác nói, nên mau được Vô thượng Chánh đẳng Chánh giác.

Đắc Đại Thế! Bốn chúng thưở đó gồm Tỳ-kheo, Tỳ-kheo-ni, Ưu-bà-tắc, Ưu-bà-di do giận khinh ta nên trong hai trăm ức kiếp thường không gặp Phật, không nghe Pháp, không thấy Tăng, ngàn kiếp ở địa ngục A-tỳ chịu khổ não lớn. Hết tội đó rồi lại gặp Bồ-tát Thường Bất Khinh giáo hóa cho đạo Vô thượng Chánh đẳng Chánh giác.

Đắc Đại Thế! Ý ông nghĩ sao? Bốn chúng thường khinh tiện vị Bồ-tát thưở đó đâu phải người nào lạ, chính là các ông Bạt-đà-bà-la năm trăm Bồ-tát, các ông Sư Tử Nguyệt năm trăm Tỳ-kheo, các ông Ni-tư-phật năm trăm Ưu-bà-tắc đều đã được không thoái chuyển nơi đạo Vô thượng Chánh đẳng Chánh giác trong pháp hội này.

Đắc Đại Thế! Phải biết kinh Pháp Hoa này rất lợi ích cho các Bồ-tát Ma-ha-tát vì có thể làm cho đạt đến đạo quả Vô thượng Chánh đẳng Chánh giác. Cho nên các Bồ-tát Ma-ha-tát, sau khi Phật diệt độ phải thường thọ trì, đọc tụng, diễn giải, sao chép kinh này.

Bấy giờ Thế Tôn muốn làm rõ lại nghĩa này nói bài kệ:

*Quá khứ có Phật
Hiệu Oai Âm Vương.
Thần trí vô lượng,
Dù dất tất cả.
Trời, Người, Rồng, Thần
Đều cùng cúng dường.
Phật diệt độ rồi,
Lúc pháp gần dứt,
Có một Bồ-tát
Tên Thường Bất Khinh.
Bấy giờ bốn chúng
Chấp mê các pháp,*

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

Bồ-tát Bất Khinh
Qua chỗ của họ
Nói với chúng rằng:
Chẳng dám khinh ngài,
Quý ngài tu đạo,
Đều sẽ thành Phật.
Mọi người nghe xong,
Khinh chê mắng nhiếc.
Bồ-tát Bất Khinh
Đều nhẫn nhục chịu.
Bồ-tát hết tội,
Lúc gần lâm chung
Được nghe kinh này,
Sáu căn thanh tịnh.
Nhờ sức thần thông,
Tăng thêm thọ mạng.
Lại vì mọi người,
Rộng nói kinh này.
Các chúng chấp pháp,
Đều nhờ Bồ-tát,
Giáo hóa thành tựu,
Khiến trụ Phật đạo.
Bất Khinh mạng chung,
Gặp vô số Phật.
Vì nói kinh này,
Được vô lượng phước.
Dần đủ công đức,
Mau chứng Phật đạo.
Thuở đó Bất Khinh,
Là chính thân ta.
Bốn bộ chúng ấy,
Những người chấp pháp,
Nghe Bất Khinh nói:
Ngài sẽ thành Phật.
Nhờ nhân duyên đó,
Gặp vô số Phật.
Chính pháp hội này,
Năm trăm Bồ-tát,
Và bốn bộ chúng,
Thanh tín, sĩ nữ,
Nay ở trước ta,
Nghe Pháp Hoa đó.
Ta ở đời trước,
Khuyến những người này:
Nghe kinh Pháp Hoa,

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

*Là pháp bậc nhất.
Mở bày dạy người,
Khiến trụ Niết-bàn.
Đời đời thọ trì,
Kinh điển như vậy.
Ức ức vạn kiếp,
Đến chẳng nghĩ bàn,
Chư Phật Thế Tôn,
Mới nói kinh này,
Nên kẻ tu hành,
Sau Phật diệt độ,
Nghe kinh pháp này,
Chớ sinh nghi hoặc.
Nên phải một lòng,
Rộng nói kinh này,
Đời đời gặp Phật,
Ắt thành Phật đạo.*

M